

Educația poporului în alte țări

— A d a u s —

Educația poporului în Elveția

I. *Caractere generale.* Educația poporului în Elveția în ce privește școala superioară a poporului e mult mai puțin înaintată decât în alte țări nordice, în care se cuprinde și aceea a vecinului celui mai apropiat de la hotarul de miază-noapte. În Elveția dezvoltarea n'a fost înrăurită de vreo renaștere ca aceea stărnită în Danemarca sub inspirația lui Grundtvig și nici de vreo răsturnare revoluționară ca aceea întâmplată în Germania. Atât că revoluția din Germania și-a avut răsunetul ei nu lipsit de însemnătate, așa cum se poate descoperi în urmele vădite din anii 1918 și 1919. Această înrăurire apare cu toate acestea superficială și multe experiențe încercate și în funcție astăzi n'ar fi avut ființă dacă n'ar fi existat împrejurări prielnice de luat în considerare. Forme ale unei emoții ieșite din îngrijorare n'au lipsit nici în Elveția. Dar e nădejde că ele au să se întrecă pe sine înseși spre mai bunul scop. Astfel educația poporului în Elveția își are caracterul ei deosebit, care se dă la iveală într'o mare cumpătare.

Mai există apoi și un alt punct de vedere vrednic de ținut în seamă. Elveția n'a suferit schimbări mari politice de mai bine de 100 de ani. Viața ei publică e caracterizată prin autonomia foarte largă a micilor cantoane — chiar a parohiilor răslețe. Constituția este o lege de cadru care lasă o mare libertate dezvoltării individuale. Aceasta apare limpede în planul de organizare al educației poporului. Nu există o mișcare uniformă a educației poporului, care se împarte mai degrabă pe grupe pe experiențe. Foarte cu anevoie caută o mișcare să ia contact cu cealaltă și până astăzi sunt foarte modeste încercările de înmănunchiere a tuturor silințelor elvețiene într'o fie și cât de slabă asociație. Imagina acestor sforțări este cu mult mai variată, neasemenea, incompletă și în formă de mozaic. O atare multilateralitate sare în ochi mai ales în principiile de bază ale educației poporului. Încercări de discutare a metodelor de lucru abia au început, iar procedura e cu totul pragmatică și experimentală în fiecare localitate în parte. Lucruri respinse cu totul într'un loc sunt primite fără condiție în altele și foarte adesea numai însușirea aduce o discuție asupra chestiilor fundamentale de metodă. În acelaș grup metodele de lucru care sunt recunoscute în general ca ale unei epoci trecute sunt întrebuințate alături cu altele mult mai înaintate.

Această felurime nu e pe de altă parte totdeauna un rău, pentru că ea dă siguranța că lucrarea va crește organic din mijlocul poporului și n'are să-i fie impusă cu sila din afară. E ceace apare de altminteri ca una din trăsăturile cele mai dătătoare de nădejdi, ale activității de educație a poporului în Elveția.

Dacă, în ciuda unei perioade politice de relativă pace, s'a născut o oarecare mișcare, lucrul se prea poate să se datoreze faptului că Elveția, mulțumită lungii perioade de dezvoltare democratică, a căpătat o anumită sensibilitate față de evoluția vieții în lumea înconjurătoare. Aceasta a avut un neconținut și bun răsunet în toate sferele vieții particulare. Perioadele de stagnare și lipsa de receptivitate în ce pri-

vește anumite curente sau cereri ale vremii de astăzi nu răstoarnă această generală stare de lucruri. La cele de mai sus trebuie să se adauge faptul că tradiția pedagogică a fost aici totdeauna puternică. Educația primară elvețiană este foarte prețuită de pedagogii de seamă ai zilelor noastre. Marele spirit al lui Pestalozzi trăiește fără întrerupere în întreaga organizație culturală a țării, umplând-o cu un spirit al datoriei și cu un simț al răspunderii.

Ca să rezumăm: terenul pentru educația poporului în Elveția este bun. El n'a fost stricat prin forme de tradiție din afară, ci își capătă hrana trebuincioasă dintr'o făgăduitoare dezvoltare. Dezvoltarea nu este astăzi prea înaintată, dar începuturi bune s'au făcut și ele dau o perspectivă de seceriș bun și de speranță pentru viitor. Educația poporului a crescut organic, ca un întreg, și așteaptă noi îndemnuri.

II. *Desvoltarea educației poporului.* Dacă în înșirarea următoare a diferitelor forme pe care le ia educația poporului am introdus de nevoie o anumită clasificare, ordinea nu trebuie luată ca o indicare de apreciere, ci numai ca o conveniență de așezare. E dela sine înțeles că întreprinderile individuale nu sunt toate la aceeaș înălțime: mai cu seamă, după cum s'a mai amintit, în ce privește puterile care le dau naștere sau pricinile pentru care ființează. Marea majoritate sunt abia la început sau mai mult într'o stare de trecere, în deosebi acelea de tipul școlii superioare a poporului. Cu alte cuvinte ele sunt toate supuse schimbărilor și primitoare de înrăuriri ale diferitelor curente. Ele nu reprezintă o dezvoltare deplină. O judecată finală asupra lor ar fi timpurie, iar din partea unui observator individual, care n'a fost martor și parte în ele dela început, ar fi nedreaptă și fără folos.

Ne vom mulțumi să enumerăm diferitele înfățișări ale activității, clasificate în categoriile obișnuite. Cu toate acestea în aprecierile noastre rămâne nerezolvată o chestiune de principiu, aceea a unei limpezi definiții a termenilor „educația poporului” și „școala superioară a poporului”. Trecem peste o nouă definiție și ne mărginim să descriem cele mai cunoscute așezăminte, păstrându-ne dreptul să adăugăm lămuriri suplimentare la locurile cuvenite.

A. *Tipuri de școli superioare ale poporului.*

1. *Organizații naționale*

1. *Conferința elvețiană de educație a poporului.*

În primăvara anului 1922 s'a înființat pentru întregul teritoriu al federației „O conferință elvețiană de educație a poporului”. Ea cuprindea școlile superioare ale poporului, uniunile și comisiile naționale, și anume: comitetul elvețian pentru educația lucrătorilor, biblioteca populară elvețiană, Fundația elvețiană pentru ridicarea de săli și case comunale, comisia elvețiană pentru reforma cinematografului, societatea elvețiană pentru binele social, uniunea societăților femeilor elvețiene, societatea pentru împrăștierea literaturii bune. Conferința a dat o platformă de discutare a formelor de educație de cel mai felurit caracter, dar adunările ei au fost neregulate și n'au săvârșit până acum vreo lucrare intensivă; atât că o asemenea dezvoltare rămâne posibilă. Conferința a fost călăuzită de următoarele considerații.

a) Văzând că educația liberă a poporului e pusă față în față cu probleme dinamice, în care un schimb de experiență și de lămurire publică ar fi bine venit, conferința elvețiană de educație a poporului alcătuiește ea însăși o asociație liberă de așezăminte politice sau confesionale. Interesele speciale nu sunt atinse de asociație.

b) Scopul conferinței este să stimuleze și să promoveze toate formele de educație a poporului prin cooperare corespunzătoare, prin răspândirea informației, prin schimbul de experiență în metode și organizare.

c) Conferința caută să îndeplinească aceste scopuri :

- a) prin adunări regulate ;
- b) prin conferințe lămuritoare ;
- c) prin publicare de rapoarte și de vești în ziare ;
- d) prin înființarea unui biuro de informație.

d) Pot fi membre toate societățile și persoanele care se invoiesc să plătească o cotizație fixă (pentru acoperirea costului tiparului, a cheltuielilor de călătorie etc.) de 3 franci pentru societăți și un franc pentru persoane. Membrii sunt invitați la toate adunările și primesc toate veștile și publicațiile. Ei au dreptul să folosească biuroul de informație fără nicio taxă.

Președintele este ales de adunarea anuală. *Die Gemeindestube* (o publicație bilunară) e organul conferinței. Biuroul este în Zürich, (Gotthardstrasse 21) și director este d-nul K. Straub.

2. Conferința școlilor superioare elvețiene ale poporului.

Numai decât după înființarea conferinței amintite, școlile superioare elvețiene ale poporului au fost invitate la o conferință specială. Această adunare se mărginește la școlile organizate și e convocată odată pe an ca să discute chestii de organizare și de condiții materiale. Organul ei de presă este V. H. S. al cărui redactor este dr. H. Weilenmann, secretarul școlii superioare centrale a poporului din Zürich. În legătură cu noile scopuri ziarul publică articole generale, dări de seamă de călătorie, studii științifice, contribuții de artă, toate în interesul elevilor școlii superioare .

II. Școlile superioare individuale ale poporului

1. Școala superioară a poporului din cantonul Zürich.

Școala superioară a poporului din cantonul Zürich a fost înființată în 1920, ca o asociație și a fost transformată în fundație în 1928, în Decembrie. Scopul fundației e arătat în articolul 2 : „Scopul fundației este menținerea cursurilor școlii superioare a poporului pe teritoriul cantonului Zürich, pe baza neutralității politice și confesionale. Ea poate să-și extindă operațiile în alte forme de educație a poporului”.

Ea e administrată de un consiliu de 50—70 membri reprezentând, pe cât cu putință, consiliul cantonal, consiliul municipal din Zürich, universitatea, profesorii școlii superioare a poporului, grupele mai însemnate de studenți, școlile superioare locale ale poporului și asociația pentru înaintarea școlii superioare a poporului (vezi mai jos). Activitatea

instituției se conduce de regule dintre care amintim pe cele următoare.

Art. 1. Instrucția în școala superioară a poporului e dată prin conferințe, cursuri, vizite și excursii organizate și lucrează în vederea educației generale sau a trebuințelor grupelor speciale ale populației. Perioadele de studiu sunt acelea ale Instituțiilor universitare din Zürich. Răspunderea tuturor cursurilor cade asupra comitetului executiv al școlii superioare locale ale poporului.

Art. 2. Comitetul executiv, în colaborare cu școlile superioare locale ale poporului, poate să organizeze sau să ajute cu titlu de experiență alte așezăminte, cum sunt : zile de studiu, grupuri de lucrători, conferințe de cinematograf ori de radio.

Art. 3. Cursurile sunt deschise tuturor adulților și adolescenților. Ca o regulă nu se pun condiții în legătură cu o educație prealabilă. Oricine poate să ia parte prin plata unei mici taxe și cursurile sunt ținute în ore care îngăduie participarea celor cari au o ocupație în timpul zilei.

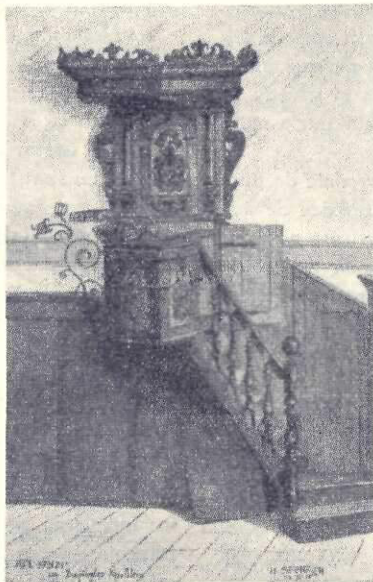
Cursurile în afară de Zürich, organizate de alte localități, sunt conduse de comitete locale în care sunt reprezentate cele mai însemnate grupe de populație și ocupații. Comitetele hotărăsc în general care sunt cursurile care se țin. Intreaga parte administrativă este în mâinile unui secretar administrativ. În 1927—1928 s'au ținut în Zürich 41 cursuri de iarnă și 31 de vară. Subiectele au fost știință experimentală și descriptivă, geografie și călătorii, igienă, artă și muzică, literatură și limbi, istorie, filozofie, educație și religie, drept și economie politică, ca și cele mai multe dintre obiectele predate în universitate. Acelaș lucru se poate spune și de cursurile rurale din care s'au ținut 43 în 18 localități deosebite.

Comunicările statistice despre cursurile din Zürich în sesiunea de iarnă 1927—28 arată că 18,5% din studenți au fost lucrători, 33,5% impiegați comerciali, 8,9% angajați în învățământ sau asistență, 10,3% în activități academice sau ocupații libere, 28,7% gospodine și fiice ale lor. Conturile arată o sumă de 712.030 franci ; intrările din taxe au fost la oraș 59.153 franci și la sat 17.266. Cheltuielile administrative s'au urcat la 29,577,75 franci. Școala superioară a poporului a primit o subvenție de 5.000 franci dela municipalitate și 22.000 franci dela canton.

Numărul total al studenților a fost de 9.579 (5.387 în 1920—21), 6.968 în oraș și 2.611 la țară. Școala superioară a poporului e ajutată de o asociație înființată ca să-i promoveze interesele. Președintele școlii este profesorul Escher; secretarul dr. Weilenmann.

2. Școala superioară a poporului din Berna.

Școala superioară a poporului din Berna a fost înființată în 1919 ca o organizație gândită (potrivit statutelor) „să îngrijească de educația adulților prin cursuri, seri sociale, conferințe și alte asemenea mijloace de școală superioară a poporului”. Școala superioară a poporului nu servește nici-

Vechiu amvon în Biserica din Buchthalen
(desen de băiat de 17 $\frac{1}{2}$ ani)

unui partid politic, ci numai cauza educației poporului.

Școala organizează cursuri regulate în toate ramurile de cunoștință și artă, lucru manual (în sesiunea de iarnă 1928 țesătorie, olărie și lucru de mână modern) și gimnastică ritmică. Cursurile durează de obicei de la 4—8 adunări. Taxele sunt proporționale cu lungimea cursului. Intrările au fost de 7.000 franci și cheltuelile de 8.300.

3. *Școlile superioare ale poporului din Băle, Geneva și Neufchâtel.*

Școlile superioare ale poporului din Băle, Geneva și Neufchâtel, au un caracter academic. Cursurile sunt date numai de profesori universitari și sunt în parte organizate de universitate. Mai întâi la Băle statutele adoptate de oficiul cantonal al educației prevăd: „cursurile școlii superioare ale poporului organizate de universitate sunt înființate ca să dea celor cari nu sunt în stare să ia parte la instrucția regulată universitară, o puțință să ia cunoștință de rezultatele cercetărilor științifice întrucât ele se potrivesc unei prezentări populare”. Organizarea și conducerea cursurilor sunt în mâinile unei comisii care consistă din reprezentanți ai diferitelor facultăți ale Universității, ale oficiului cantonal de educație și din 2—3 reprezentanți ai corpului studențesc. Administrația este în mâna secretarului universității și a pedelului. Comisia face planul conferințelor care este aprobat de oficiul de educație. Nu sunt numiți conferențieri decât profesori universitari. Prevederea cu orice material necesar se face în legătură cu instituția sau seminarul universitar a cărui proprietate materialul rămâne. Fiecare student care plătește pentru 3 cursuri este îndreptățit să ia un al patrulea curs fără plată. Plusul de cheltueli care întrece veniturile este întâmpinat de Departamentul educației. Cursurile sunt alcătuite mai cu seamă din prelegeri. Conferințele și cursurile tratează despre toate ramurile științei. Matematicile apar foarte rar. Cursurile cari nu întrunesc 20 de studenți pentru o conferință sau 15 pentru o clasă pot fi șterse. Pentru unele cursuri se prevede o limită de număr, dar ca regulă sunt admiși de la 40 până la 50.

Școala superioară a poporului din Băle e o instituție creată în întregime de universitate și întreținută de ea. Conducătorul cursurilor școlii superioare a putut să constate o bună frecvență în 1922.

La fel sunt organizate conferințele de universitate populară dela Neufchâtel. Comisia e aleasă de senat, iar cursurile sunt date de profesori. Profesorii nu primesc plată, ci lucrează gratuit. După întâiul avânt frecvența pare să fi scăzut, mai cu seamă din pricină (după cum arată comisia) că s'a simțit mai puternică efortarea de educație proprie a lucrătorilor.

„Cursurile publice ale departamentului de instrucție publică” din Geneva sunt deschise publicului fără restrângere și fără taxe. Copiii sub 12 ani nu sunt admiși, copiii între 12—15 numai când sunt însoțiți de părinți. În fiecare iarnă se țin cursuri asupra a 12 subiecte diferite. Aceste subiecte cuprind: biologie, astronomie, biografie, istorie, istorie literară, sociologie.

4. *Diferite organizații.* Educația poporului e urmărită și de alte numeroase organizații, fie curat personale, fie alcătuite în vederea unui scop hotărât; altele sunt grupuri încheiate pe urmele unei vechi tradiții. Sunt de amintit următoarele *Muncă și Educație*, o societate liberă, înființată în Zürich în 1917. Scopul ei e să împace religia și socialismul printr'o nouă educație. Ea nu este confesională, dar e întemeiată pe socialism liber și pe creștinism liber. Are o organizație cu vreo 100 de membri. Ea lucrează prin conferințe, mai cu seamă cicluri, dar și printr'o acțiune politică în anumite chestiuni de viață politică. Din programul de iarnă 1927—1928 se poate aminti Scrisoarea Sf. Pavel către Romani, Om și mașină. Marxism și socialism, Introducere la viața națională rusească, adunări de femei și seri muzicale. Organele asociației sunt ziarul *Neue Wege* (Drumuri noi) și revista săptămânală *Aufbau* (Reclădire). Conducătorul este dr. V. Rağaz din Zürich (Gartenhofstrasse 7). Grupuri asemănătoare există în diferite părți ale Elveției.

Școala superioară a poporului din Bunden a existat în Chur din 1923. Ea organizează conferințe și cursuri, funcționează ca o societate și întreține un oficiu de conferențieri.

În 1926—27 s'au ținut cursuri de sociologie, logică, legătura legală între Graubunden și Federație, latină și geologie.

În Glarus sub conducerea profesorului Trub, Ennenda și în Saint-Gallen sub aceea a Alb. Häfelin există asociații pentru „Seri Populare” care țin cursuri regulate.

În Saanen 'a înființat în 1919 un *Bund von Heimat Freunden* (Liga prietenilor țării) care își propune să organizeze discuții pentru îmbunătățirea vieții comunității și pentru dezvoltarea iubirii față de patria mai apropiată și de aceea mai

largă. Ea lucrează prin conferințe și festivaluri. *Societatea Pestalozzi* din Zürich înființată în 1896 — la a o sutăcincizeca aniversare dela nașterea lui Pestalozzi — urmărește creșterea bunei stări naționale prin ocrotirea educației naționale în spiritul marelui pedagog. Ea este neatârnată de orice partid sau asociații politice și confesionale. Organizează conferințe, concerte populare, seri de petrecere Duminica, acestea din urmă în colaborare cu autoritățile educației și cu biserica. Ea întreține o mare și foarte folosită bibliotecă cu zece săli de lectură în diferite părți ale orașului. Președintele societății este dr. Zollinger, secretarul educației orașului Zürich. Cursuri speciale pentru femei se organizează în Zürich și Chur. Școlile sociale pentru femei din Zürich, Geneva și Lucerna pregătesc fete pentru asistența socială; centrele de femei din Zürich, Saint-Gallen, Winterthur și Băle întrețin un sistem regulat de conferințe și cursuri.

Mai există și un mare număr de societăți de lectură care împlinesc sarcini prețioase în localitățile lor, dar nu pot fi amintite aici.

5. *Comitete pentru educația lucrătorilor.*

Peste nouăzeci de comitete, unele cu o viață de mai mulți ani și care lucrează pentru înaintarea intelectuală și sufle-

Cap de pod dela Sihl, în muzeul din Zürich (desen de băiat de 15 ani)

tească a lucrătorilor se găsesc strânse în Uniunea Elvețiană pentru educația lucrătorilor. Numărul cursurilor 1927—28 a fost cam de 100, al conferințelor cam de 500. Frecvența la cele dintâi a fost cam de 4400 și la cele din urmă de 55.000. Au avut loc în același timp și reprezentații de teatru, vizite, excursii și reprezentații de cinematograf. Aceste comitete sunt strânse în Uniunea care este organizată de congresul sindicatelor al cărui secretar este dr. Max Weber. Uniunea publică în fiecare an o listă de conferențieri, organizează o serie de conferințe cu vorbitori Elvețieni și străini, conduce cursuri muncitorești de Duminică, mai cu seamă pentru pregătirea funcționarilor de partid și pentru membrii corpurilor publice, ține o conferință anuală de educație, are o colecție de diapozitive și urmărește să înființeze biblioteci în așezămintele muncitorești. Organul ei este acum *Revista Sindicală; Educația Socialistă*, ziarul independent a încetat acum câțiva ani.

B. Căminele școlii superioare a poporului.

În Elveția există astăzi două cămine de fete la Casoja (Lenzerheide, la Chur, și la Neukirch deschise la 1923 și 1925, și unite în fiecare caz cu o școală de gospodărie. Menirea fiecăreia este să ajute pe fete să-și dezvolte viața intelectuală și sufletească pe care o caută și să le facă în stare să ducă un trai în comun sprijinit pe o muncă practică și pe o acțiune de meditație. Alături de cursuri regulate ele organizează conferințe răzlețe și cursuri de Duminică. Casoja e condusă de d-ra Ruegg și Neukirch de d-ra Blumer.

O școală superioară a poporului pentru bărbați înființată de dr. Wartenweiler la Frauenfeld în 1919, numită Nussbaum, a fost închisă acum câțiva ani pentru frecvență neîndestulătoare. O asociație de Prieteni înființată în 1925, încearcă să aducă o reînviere a acestei întreprinderi prin crearea unui fond în acest scop.

C. Societăți de Educație.

Un mare număr de societăți, pentru a căror înșirare lipsește spațiul se îndeletnicesc în măsură mai mare sau mai mică cu educația poporului. Două se cuvine să fie amintite.

Fundația Elvețiană pentru ridicarea de săli și case comunale. (Schweiz) Stiftung zur Förderung von Gemeinestuben und Gemeindehäusern, înființată în 1918 are ca scop clădirea de săli și case comunale. Ele sunt organizate și conduse pe baze cooperative. Ele îngrijesc de săli de lectură și de scris ca și de săli de conferințe, de viață socială și de convorbire aleasă. Uneori e vorba și de încăperi pentru cursuri

speciale, locuri de joc și de gimnastică, ateliere publice, birouri, etc. Sala și casa comunală sunt gândite să fie centre de viață intelectuală și socială. Există astăzi peste optzeci de asemenea așezăminte, dintre care multe arată o deosebită luare aminte educației poporului și pregătirii adolescenților în afară de orice legătură cu școala. Fundația întreține un birou permanent (Secretar K. Straub) și scoate un buletin, Die Gemeindestube, care este și organul conferinței Elvețiene pentru educația poporului și publică în această calitate un buletin trimestrial Schweiz. Blätter für Volksbildungsarbeit (Foi Elvețiene pentru activitatea de educație a poporului).

Noua Societate Elvețiană, înființată în 1914, are ca scop „să lucreze din toate puterile pentru păstrarea culturii și a gândirii naționale și să asigure un viitor vrednic țării”. Punctele de competență din programul ei sunt înaintarea educației naționale, înviorarea conștiinței publice în lupta împotriva materialismului de rând, stabilirea de legături mai strânse între diferitele părți ale țării și între elvețienii de acasă și din străinătate. Ea organizează conferințe în fiecare an în diferite localități ca și pentru cetățeni elvețieni în alte țări și publică o listă de conferințe. Organul ei este Mitteilungen der Neuen Helvetischen Gesellschaft, Comunicări ale noii societăți elvețiene.

D. Biblioteci

În sfera activității bibliotecare Biblioteca Populară Elvețiană este de-o deosebită însemnătate. A fost înființată în 1920 și urmărește dezvoltarea sistemului bibliotecar ca un mijloc de îmbunătățire intelectuală, morală și intelectuală a poporului. Nu e supusă nici unei înrăuriri politice sau confessionale și lucrează prin biblioteca centrală din Berna care e înzestrată mai cu seamă cu literatură tehnică și prin biblioteci ambulante trimise din șapte stațiuni împrăștiate prin toată țara.

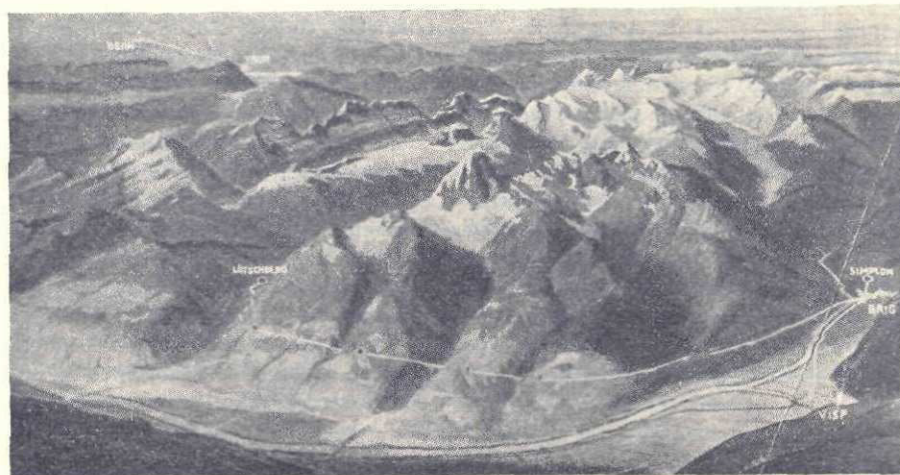
Numărul cărților este de 98.465 la încheierea anului 1928, dintre care 22.181 se găseau la oficiul central; 77.747 volume erau împrumutate în 1523 cutii de cărți. Fiecare carte a fost citită cam de trei ori în fiecare loc; s'a făcut un împrumut de fiecare cincizeci de locuitori. Veniturile așezământului sunt cam de 140.000 franci pe an, iar cheltuielile cam aceleași. Oficiile principale ale bibliotecii populare elvețiene sunt în Berna.

Din *Internat. Handbook*.

K. STRAUB

din englezește de EMANOIL BUCUȚA

Alpii Bernezi, cu
linia Lötschberg-
Simplon

LIBRARIA DE STAT

BIBLIOTECA MUNCII

In editura: MESERII ȘI INVĂȚĂMÂNT MUNCITORESC
MINIST. MUNCII, SĂNĂTĂȚII ȘI OCROTIRILOR SOCIALE

Cultura generală:

MIHAI RALEA: Istoria ideilor sociale

D. I. SUCHIANU: Introducere în economia politică

EMANOIL BUCUȚA: Povestitori români (1880—1925)

ALBERT THOMAS: Lecturi istorice (I), tr. I. Neagu-Negulescu

" " " " (II) " " " "

Cunoștințe, economice=sociale:

Ing. M. CIOC: Salariile

MARCO I. BĂRĂȘCH: Legislația internațională a muncii

Manuale

CORNELIU IONESCU și CONSTANTIN A. PĂMFIȚĂ: Carte de
specialități pentru toți meseriașii

GR. L. TRANCU-IAȘI: Contabilitatea meseriașului

D-na CEAICOVSCHI: Tehnologia

Fiecare volum, cartonat și ilustrat, 50 lei

CASA ȘCOALELOR

C. RĂDULESCU-MOTRU: Puterea sufletească (ediție definitivă, 1930,
XV+416 pag. 150 lei)

IMMANUEL KANT: Critica rațiunii pure (tr. Traian Brăileanu, 1930,
XVI+664 pag. 220 lei)

G. ZANE: Economia de schimb în Principatele Române (1930,
460 pag. 150 lei)

ASIGURARILE AGRICOLE

(Grindina, Mortalitatea Vitelor)

de

N. Ghiulea

Tipar „Cultura Națională”, 478 pag. 500 lei

TRASILVANIA BANATUL, CRIȘANA, MARAMUREȘUL 1918—1928

O monografie puternică a pământurilor românești alipite țării prin hotărârea Adunării dela Alba Iulia, cu prilejul împlinirii a zece ani dela acest fapt. Scrisă de cei mai buni cunoscători ai problemelor și îmbrățișând toate domeniile, istoric, cosmologic, economic, etnografic și social, administrativ, cultural, 1582 de pagini în trei mari volume, cu nenumărate planșe în afară de text, diagrame hărți, ilustrații, reproduceri colorate

Preful celor trei volume 2000 lei

In 1931 tirajul revistei va fi de 5000 de exemplare, dar el nu va mai putea fi sporit. Cei ce doresc să aibă colecția întreagă, să se înscrie de pe acum. „Boabe de grâu” vor apărea mărite și îmbunătățite, de aceea un exemplar va costa 30 lei, iar abonamentul anual 300 lei.

Din cuprinsul numerelor viitoare: Viața unei corăbii românești (Jean Bart); Ateneul român (Gh. Adamescu); Biblioteca arhidiecezană din Blaj; Societatea carpatină ardeleană; Casa Mathia; Institutul O. N. E. F.; Muzeul etnografic din Cluj; Valea Prabovei; Comisia monumentelor istorice; Societatea femeilor ortodoxe; Castelul Peleş; Della; Castelele bisericesti săsești; Societatea compozitorilor români; Fundeni Doamnei; Balcicul; Teatrul Național din Cluj; Teatrul Național din Craiova; Muzeul Aman din Craiova; Teatrul din Turnu Severin; „Neamul românesc”; Institutul Social Român; Societatea pentru cultură din Bucovina.